

overtaget en større og større Del af Udgifterne til Forsikringen, saaledes at det nu efter Loven af 1924 er kommet dertil, at Arbejderne betaler 61 pCt. af hele Beløbet, Staten betaler 21 pCt. og Kommunerne kun 18 pCt. Medens mange utvivlsomt er af den Opfattelse i Øjeblikket, at Statens Bidrag til Arbejdsløshedsforsikringen her i Landet har været stigende, er Sandheden altsaa den, at Statens Andel i Udgifterne til Arbejdsløshedsforsikring siden 1907 er gaaet ned fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{1}{5}$, medens Arbejdernes er gaaet op fra $\frac{1}{2}$ til $\frac{3}{5}$. Dette forklarer ogsaa de imponerende Beløb, som Arbejderne selv betaler til denne Forsikring, og som nu, saaledes som det allerede er nævnt, gennemsnitligt andrager 12 Mill. Kr. om Aaret.

Men overfor hele denne Forsikringsordning tror jeg, man maa erindre en Ting endnu, nemlig dette, at den har en for Staten og Samfundet helt anden Side end den understøttelsesmæssige. Man maa nemlig huske, at Arbejderne modtager ikke denne Hjælp fra Kommune og Stat uden at give noget til Gengæld. Arbejderne og Arbejdsløshedskasserne underkaster sig til Gengæld Arbejdsløshedslovens Regler, hvor de ellers vilde være frit stillede, dersom deres Kasser intet modtog. Hvad vil dette nu sige? Ja, det vil sige, at Arbejdsløshedskasserne forpligter sig til ikke at understøtte under Strejker og Lockout, ikke at understøtte, saafremt de paagældende Arbejdere nægter at modtage Arbejde, som anvises af Samfundet, at de underkaster sig Indenrigsministeriets Afgørelse af, om det kan siges, at en Arbejder uberettiget har forladt en Arbejdsplads, og i Fortsættelse heraf en hel Række andre Ordensregler.

Det vil med andre Ord sige, at denne Lovgivning for Samfundet betyder to Goder, for det første det mest nærliggende og saa overordentlig betydningsfulde, at Arbejderne og deres Familier holdes oppe i Arbejdsløshedsperioder ved Hjælp af deres egen Opsparing gennem deres Kontingenter. Men det betyder tillige, at der er Orden og Fasthed i hele dette Forhold, og det betyder, at Kasserne til Gengæld for Tilskuddet har afgivet en Del af deres Frihed, har sikret Samfundet, at de ikke vil føre en Guerillakrig mod arbejdsmæssig ordnede Forhold her i Landet. Detsikrer Samfundet, at Lønkampe og Forsikringsformaal ikke blandes sammen. Jeg for min Del tror, at ingen bør undervurdere, hvad dette har at betyde for Samfundet. Der er mange, der er tilbøjelige til i Arbejdsløshedsforsikringen kun at se paa enkelte Skyggesider, som de nu har faaet Øje

paa, men som ikke værdsætter, hvad det har betydet, at det paa dette Omraade er sikret, at der ikke paa noget Tidspunkt kommer Kaos, og at der er sikret lovmæssige og forsvarelige Tilstande.

Men nu er det klart, at naar det offentlige Tilskud gaar stærkt ned, som man her foreslaar det, da vil Kasserne Interesse i at opgive deres Bevægelsesfrihed aftage, og jeg har den Opfattelse, at vi ikke er meget langt fra det Punkt, hvor Arbejdernes Interesse i at modtage det offentlige Tilskud mod at opgive deres Bevægelsesfrihed ikke længere er til Stede. Jeg er i hvert Tilfælde sikker paa, at den foreslaaede Nedskæring vil bringe alvorlig Fare for, at vi overskrider dette Punkt, og derfor tør vi fra vor Side ikke tage Medansvaret derfor. Den Ordning, som afdøde Sigurd Berg med alle Partiers Tilslutning i 1907 gennemførte, og som det senere gennem alle Kampe er lykkedes at bevare, vil vi ikke være med til at ødelægge.

Naar den højtærede Minister har foreslaaet en Graduering af Statens og Kommunernes Tilskud, saa at de lavest lønede faar større Tilskud og derigennem Mulighed for lavere Kontingent, da er det et Spørgsmaal, som er uafhængigt af det andet, jeg nævnte, og som vi er rede til at forhandle om. Jeg er ganske uenig med det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, naar han sagde, at ved en saadan Ordning vilde man fra Statens Side blande sig i Lønforhold. Nej, det vil man ikke, saa sandt som man ikke fra Statens Side blander sig i Lønforhold, derved at man giver større Bidrag til de daarligst stillede end til de mindre daarligt stillede.

I øvrigt har den forløbne Forhandling vedrørende hele dette Spørgsmaal bragt de interessante Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, og som gik ud paa, at Gennemførelsen af denne Ordning vilde medføre for den forsikringsmæssige Side af Forslaget ikke, som Regeringen har sagt, en Besparelse paa 2 Mill. Kr., men derimod en Forøgelse af Udgifterne paa 2 Mill. Kr., med andre Ord en Forringelse af de Besparelser, Ministeriet har udregnet i Bemærkningerne, med 4 Mill. Kr. Det fremgaar af, hvad jeg allerede har bemærket, at jeg nærer Frygt for, at det, man her foreslaaet, vil medføre, at den nugældende Ordning bryder sammen, men jeg erkender, at det, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen siger, er den rigtige Forudsætning for Forslaget, set fra Ministeriets og Venstres Synspunkt. Dersom dette gennemføres efter den Tanke, Venstre har, maa denne Ordning nødvendigvis medføre, at Arbejderne maa